

Institutiones Canonicæ Sive Ius Ecclesiasticvm

Wiestner, Jacob

Monachii, 1705

II. De Causa Legis Finali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62620](#)

communitate, eam, quam ista habet, stabilitatem etiam ipsa desideret. Alii tamen perpetuitatem ad Legis essentiam pertinere negant cum Gloria in c. i. canones etiam temporales agnoscentes; quod alias legibus accenserit nequeant Regulae Cancellariae Apostolicæ. Verum quia ista, licet cum authore suo expirent, a successoribus tamen semper refusitantur, sufficientem, licet minus quam aliae Constitutiones Apostolicæ, perfectam stabilitatem habere, atque idcirco legibus Ecclesiasticis accenserit posse visæ sunt in Proem. n. 102. quantumvis ad istarum essentiam perpetuitas pertineret.

ARTICULUS II.

De Causa Legis Finali.

S U M M A R I U M.

15. Finis Legis est bonum Communitatæ,
16. Non cuiuscunq[ue], sed Perfectæ;
17. Licet aliquando proximè consulat privat[i]s.

15. **C**ausa Finalis, seu finis legis est bonum communitatatis, ut insinuatum n. 10. & exploratum est ex definitione D. Thomæ, relatâ & declarata n. 2.

Est autem Communitas generatim multitudine sive cætus hominum aliquo jure aut fædere seu vinculo morali, in ordine ad finem aliquem sociatorum, & à Politicis præsertim ICTis in Perfectam dividitur & Imperfæctam.

Perfecta communitas est cætus liberorum hominum publicæ utilitatis causa sociatorum, qui publicâ potestate Jurisdictionis gubernantur. Cujusmodi cæ-

tus seu communitates Ecclesiasticae sunt Ecclesia Catholica, omnes totius Orbis Christianos: diœcesis, certi alicujus districtus: Ordo Religiosus, Monasterium & huic similes alia Regularium congregations, homines speciali & à Sede Apostolicâ approbatâ modô ad Christianam perfectionem tendentes, complectentes. Seculares autem ejusmodi communitates sunt, Imperium, Regnum, Civitas, opidum & similes alia, plurius vel unius tantum provinciæ, loci vel territorij subditos continentis.

Imperfecta Communitas est cætus hominum conditionis cujuscunq[ue], privata utilitatis causa sociatorum & alicujus potestati solum Oeconomicæ seu dominativa subjectorum, ut est privata dominus complectens uxorem, liberos, famulos, servos, subjectos patrifamilias, à quo gubernantur, S. Thomas i. 2. q. 90. art. 2. & 3. Sotus Lib. i. de Justitia q. 1. art. 3. & Suarez Lib. i. de LL. cap. 6. n. 19. & 20. & alij, pro legi fine statuentes, bonum communitatæ perfectæ: quod etiam Ratio evincit; quia legislatio est principius actus jurisdictionis, quo gubernatur Respublica seu communitas perfecta: ad cuius profinde bonum utilitatemque leges ferendæ, sive ut Lib. 4. Ethic. cap. 1. Philosophus loquitur, ad Rempublicam sunt accommodandæ: ejus superior ratio petenda est ex origine potestatis gubernativæ & legislativæ; hanc enim sive, ut spiritualis, immediatè à Deo: sive, ut temporalis, ab hominibus proximè accepta sit, propter bonum commune concessam, si non aliunde, ex eo faltem constat, quod fidelibus gubernandi à Deo præpositi eorum pastores, qui animam suam pro ovibus suis ponere debent, non Domini sed dispensatores ac ministri vocentur. Ab hominibus autem sive istorum communitate assumpti ab illa

ab ista sibi praefecti sint; non ut sibi sufficiat que commodis eam subordinarent: sed ut in se translatâ potestate publicâ ad pacem & incolumitatem Civium & totius Reipublicæ felicitatem uterentur; ideo enim Reges & Magistratus ceteri Reipublicæ ministri appellantur, & præcipue differunt à tyrannis; quod non, sicut isti, propriam suam, sed communem utilitatem in suo regimine querant, secundum Aristotele Lib. 3. Polit. cap. 5. S. Thomam Lib. 3. de Regim. Princip. cap. 11. & D. Basiliūm, hanc inter eos differentiam aperte statuentem, in Proverb. homil. 12. pr.

17. Obstatre quidem, & Legi privatum duntaxat bonum aliquando intendi, siudere primò occurrit videtur l. 1. ff & § fin. Instit. de I. & I. prodita & à DD. approbata partitio Juris in Publico & privato: & quod l. 1. ff. de Confit. Princip. leges quedam, quod personam non egreditantur, vocentur Personales: talesque esse videantur leges tributorum, quae Principis, non communis: Præscriptionum, quæ privatorum duntaxat; multaque aliae, quæ pupillorum, minorum, mulierum, militum favorem & utilitatem spectant. At revera haec non obstante quia imprimis, licet materia proxima, circa quam leges primò & per se versantur, aliquando privatum bonum spectet: & hoc sensu jus aliud Publicum & aliud privatum sit. Ratio tamen, propter quam lex circa utrumque verlatur, & finis à legis conditore præcipue intentus semper est commune bonum totius Reipublicæ, cuius plurimum interest, tributa pendi Principi, cuius potentia ipsa defendatur: pupilos, minores &c, adversus injurias muniri, lites diminui, rerumque suorum conservandarum studium in civibus excitari: sicut eidem expedit, cives suos esse locupletes, Novell. §. pr. v. Confide-

ravimus, & rebus suis non male uti, §. Sed hocz. V. Sed & major Instit. de bis, qui sui vel alieni jur. Deinde; quia edicta Principum merè personalia, hoc est, quæ non pro certo genere, sed singularibus tantum personis feruntur, non tamen leges quæm præcepta vel privilegia sunt, secundum Glossam fin. in Can. Erit autem lex 2. dist. 4. confirantem cum sententia Ciceronis, Lib. 3. de LL. ubi Major, inquit, nostri in privatâ personas Leges ferri noluerunt; id est enim privilegium.

ARTICULUS. III.

De Causa ejus Efficiente.

S U M M A R I U M.

18. Legis conditor est Potestas publica:
19. Non merè Oeconomica seu Dominativa:
20. Sed Politica seu Jurisdictionalia.
21. Ecclesiasticas Leges condit Summus Pontifex,
22. Ejus Legati, Episcopi,
23. Et alij obtinentes Jurisdictionem quasi Episcopalem.
24. Concilia quoque Generalia & Particularia,
25. Capitula, & Congregationes generales Regularium.
26. Non etiam Collegium S. R. E. Cardinalium pro toto Orbe:
27. Neque Capitula Cathedralibus inferiora.
28. Leges Civiles Papa pro territorio suo temporali:
29. Non pro aliis Regnis & Provinciis condit;

L

30. Nisi